

РЕШЕНИЕ

№ 6389

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7074** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по повод касационна жалба вх. № 22923 от 23.07.2020 г. по описа на Административен съд – София град /АССГ/ и вх. № 1033830 от 08.07.2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, подадена от процесуален представител на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите /ТД на НАП/, С., против решение № 135586 от 30.06.2020 г., постановено по НАХД № 8689/2019 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/ – 19-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 433000-F-470681/02.05.2019г., издадено от и.д. директор на ТД на НАП-С., с което за нарушение на чл.176в, ал.1, т.3, вр. ал.2 и ал.5, т.3 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/, на [фирма], на основание чл.180в, ал.1 от ЗДДС, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 39608,72 лева.

С депозираната жалба се навеждат доводи за постановяване на решението на въззивния съд в нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Неправилно СРС е приел, че при съставяне на акта за установяване на административно нарушение /АУАН/ и издаване на НП е допуснато съществено нарушение на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, а именно непосочване

точно на време, място, начин и конкретна дата на извършване на нарушението. Навеждат се доводи за неосновани и неправилни изводи на въззивния съд по отношение на несъставомерност на нарушението. Моли за отмяна на решението на СРС като неправилно, постановено в нарушение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и постановяване на съдебен акт, с който да бъде потвърдено НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 400 лева за две съдебни инстанции и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Ответникът по касация, редовно призован, се представлява от адв.Д., която оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Поддържа аргументите си, направени в подадения писмен отговор.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства. Административен съд София – град, 9 – ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в законовия 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, но настоящия съдебен състав намира същото за недоказано.

В мотивите на съдебното решение е посочено, че [фирма] е вписано в търговския регистър на Агенцията по вписванията на 30.12.2009 г., със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], с управител и представляващ С. Д. М. с предмет на дейност: транспортно-спедиторски услуги в страната и чужбина, с лиценз от МТИТС за международен автомобилен превоз на товари.

С резолюция № П-22222518191634-О.-001/23.10.2018 г. е възложена проверка за спазване изискванията на чл.176в от ЗДДС за периода 01.06.2018 г. до 30.06.2018 г. Проверката е извършена от гл. инспектор по приходите В.Д.. В хода на проверката са изискани писмени документи: фактури, акцизни данъчни документи към фактурите, експедиционни бележки, декларации за съответствие на качество, протокол за декларирано количество от получател (електронни данни от получател), платежни документи и обяснения от проверяваното дружество. На три пъти, а именно с вх. номера от 26.11.2018 г., 19.12.2018 г. и 23.01.2019 г. същите са постъпили в НАП. Проверката завършва с протокол № П-22222518191634-073-001/24.01.2019 г. Установено в хода на проверката е, че дружеството е закупило гориво през м. юни 2018 г. от [фирма] като в дневника за покупките за този месец са вписани седем фактури, пет от които за получено дизелово гориво газьол, с тегловно съдържание на сяра, непревишаващо 0,001%, съдържащ биодизел. Прието е, че тези пет фактури, а именно №00000545233/05.06.2018 г. с данъчна основа 49 842,12 лв.; №00000545433/12.06.2018 г. с данъчна основа 24 632, 63 лв.;

№00000545526/13.06.2018 г. с данъчна основа 24 637, 34 лв.; №00000545649/15.06.2018 г. с данъчна основа 49 337,89 лв.; №00000545781/19.06.2018 г. с данъчна основа 49 593,60 лв. са за гориво, което е освободено за потребление, съгласно чл.20, ал.2, т.1 от ЗАДС, с обща данъчна основа 198 043, 59 лв., тъй като дружеството не развива дейност по чл.24, ал.2 от ЗАДС. Установено е, че това гориво на основание чл.20, ал.1 от ЗАДС е с начислен и платен акциз от предходния доставчик, а горивата се използват изцяло във връзка с транспортната дейност, осъществявана от дружеството-жалбоподател. Същото не е регистрирано по ЗАДС.

Съставен е акт за установяване на административно нарушение (АУАН) на 22.02.2019 г. от гл. инспектор по приходите В. Д. при ТД на НАП-С., дирекция „СДО“ - С., като оправомощено длъжностно лице, въз основа на Заповед №ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП, за нарушение на чл.176в, ал.1, т.3, във вр. с ал.2, във вр. с ал.5, т.3 от ЗДДС, извършено на 30.05.2018 г., приемайки като дата на дължимо поведение 7-дни преди датата на освобождаване на горивото по първата доставка с фактура №00000545233/05.06.2018 г., което не е преустановено към датата на съставяне на акта. АУАН е връчен на управителя на дружеството на датата на съставянето му, а именно на 22.02.2019 г.

Разпитан в хода на съдебното следствие свидетелят Д., излага показания изцяло в подкрепа на констатациите изложени в акта.

Срещу АУАН са постъпили писмени възражения.

Въз основа на АУАН е издадено наказателно постановление № 433000 – Ф./02.05.2019 г. на и. д. директор на ТД на НАП – С., който е оправомощен по силата на Заповед № ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП. Същото е връчено на 13.05.2019 г. на управителя на дружеството.

Въз основа на фактическата обстановка, описана от въззивния съд, той е достигнал до извода, че както АУАН, така и НП са съставени, респективно издадени от компетентни лица, не са налице нарушения на чл. 34 ЗАНН. Съдът е намерил, че както акта е съставен, така и наказателното постановление е издадено при съществено нарушение на процесуални норми, конкретно чл.42 т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Изложил е подробни мотиви досежно заключенията си, които настоящата инстанция напълно споделя и не намира за необходимо да преповтаря. В съответствие със изводите си, е постановил решение, с което отменя изцяло НП №433000-Ф-470681/02.05.2019г., издадено от и.д. директор на ТД на НАП-С.. За да отмени наказателното постановление въззивният съд е приел, че е налице хипотезата на чл.3, ал.2 от ЗАНН.

Така постановеното решение на СРС е правилно.

Със Закона за изменение и допълнение на ЗДДС, обнародван в ДВ, бр. 95/05.12.2017г., е приета нова ал.14 на чл.176в. Тази нова алинея влиза в сила от 01.01.2018г. и предвижда, че „Лице, различно от лицата по ал. 13, осъществило вътреобщностно придобиване на течни горива или получило течни горива, освободени за потребление по чл. 20, ал. 2, т. 1 от Закона за акцизите и данъчните складове, които са предназначени за собствено потребление, се освобождава от задължението за предоставяне на обезпечение, в случай че е вписано в регистъра по ал. 15“. От горното следва, че при наличието на посочените в новата алинея предпоставки търговецът се освобождава от задължението за внасяне на обезпечение и не може да бъде субект на нарушение по чл.176в ЗДДС. Новоприетата алинея 14 безспорно се явява по-благоприятен закон по смисъла на чл.3, ал.2 ЗАНН, тъй като нарушението се

декриминализира, поради което законосъобразно районният съдия е отменил наказателното постановление.

Неоснователен е доводът на касатора, че съдът неправилно е отменил процесното НП, тъй като [фирма] към момента на доставката дружеството не е било вписано в Регистъра по чл.176в, ал.1 т.3 от ЗДДС. В случая намира приложение един от основните принципи на наказателната политика, въведен с чл.2, ал.2 НК („Ако до влизане на присъдата акт в сила последват различни закони, прилага се законът, който е най-благоприятен за дееца“), респ. чл.3, ал.2 ЗАНН („Ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя“). Безспорно новият текст на ал.14 на чл.176в ЗДДС е по-благоприятен. В подкрепа на това следва да се имат предвид и разпоредбите на § 39 и § 40 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на ЗДДС (ДВ,бр.97/05.12.2017г.), които уреждат именно отношенията във връзка с отпадналото задължение за внасяне на обезпечение. Въззивният съд подробно е изложил мотиви относно твърденията, изложени в касационната жалба, като правилно и законосъобразно е стигнал до извода, че макар и дружеството да не е било вписано в регистъра по чл.176в ал.15 от ЗДДС, това не следва да се счита като пречка по-благоприятния закон да се приложи спрямо жалбоподателя. Правилно е прието от СРС, че в ПЗР на ЗИДЗДДС не е уреден статута на т.нар.“заварени отношения“, за субекти на отговорност, за които новата уредба се явява по-благоприятна, тъй като вече попадат сред лицата, освободени от задължението да представят обезпечение по чл.176в ал.1 т.3 от ЗДДС, които същевременно имат неизпълнено такова задължение, възникнало преди влизане в сила на измененията на ЗДДС, но не могат да се впишат в регистъра по чл.176в, ал.15 от ЗДДС, поради липса на такъв към момента на влизане в сила на ЗИДЗДДС.

Правилно също така СРС е установил, че нормата на чл.3 ал.2 от ЗАНН е приложима по отношение на [фирма], тъй като същата обхваща периода от време до влизане в сила на наказателното постановление. Безспорно Наказателното постановление обжалвано от [фирма] не е било влязло в сила към момента на разглеждане на делото пред СРС и правилно и законосъобразно, съдът е приложил нормата на чл.3 ал.2 от ЗАНН.

Тъй като не са изложени други касационни основания и настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, намира, че обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, IX - ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение №135586 от 30.06.2020г., постановено по НАХД.№ 8689/2019г. от 19-и състав на СРС, НО.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.

